

poismehhel wähhemat murret ollewad. Om
meti nüüd tulli teine nou: Sest ta näggi
Kadrit, ja kummagi südda tundis teise
kutsmist. Siiski ei wibind Kadri senn
na jämata, waid läks pea jälle koiu.

Agga et kül Jaan sedda murretsema
jái, et Kadri ni ussinaste ärralainud, wot
tis ta siiski mõttelda: kas ta ka ni wag
ga peaks ollema kui ta peält näitis, sest
mitto assi kula karwa, ja küsis
omma issa õe, Sare Jüri naese käest,
mis head eht alwa ta temmast piddi tead
ma? Ja se ütles: „ei sedda last woi
hki laita; mind ta rõmustab ni mitto
kord kui tulleb, sest temma meel juhhatab
ka minno laste meelt“ — Need sannad
wa-usid Jani süddame pohja.

Zubba taw orras laenetas ja rohhi kat
eis teit kohhad, et kannapoeg ja kannagi
tulli eest warjo said. Zubba ditses toini
kas ja pihtakas, ja teit juggu liied teggid
heina- ja kaja-maad kemma. Agga leht

pu andis warjo, ja teit metsad hellisesid lin
nude heältest — Siis tulli jälle Jaan übbe
laupäwa-õhto willoga, kui õpik hüdis, omma
issa õdde waatma. Ja kui ta senna küllase
fai, näggi ta Kadrit, wet kaerust wotwad,
ning ütles mõdaminnes temmale, tedda terre
tades: „anna jua tekaiale.“ Ja Kadri andis
sedda temmale omma puhta kappaga. „Ei
ma sedda teie kastet ellades ei unusta!“
hüdis Jaan, kapp taggasi andes. Ja Kadri
loi silmad mahha, üteldes: „ära püka al
wa an-net;“ winnas wet peäle ja läks koiu.
Agga senna perrese, kus ta Janit teadis oles
wad, ta ei lainud mitte. Sest ta arwas:
„kui temma südda nenda minno pole weab,
kui minno südda temma pole, siis otjib
temma mind, ja se tüdruk ei marja mid
dagi, kes jookseb mehhe wasto.“

Zubba heina-loog pandi ja-usse ja ruffi
põllud suitsesid. Zubba masikas oli waimis,
ja kaarlad jäid maggulaks ja poesa-marri
hakkas punnama, ning päike teit taewa